

Tajemství stromu života

Dalimil Staněk

Hluboká temnota,
prázdnota bez času.

Ticho.

Tón se šíří, roste, sílí,
rozehrává melodii.

Rytmus času.

Souzvuk hlasů.

Napětí se násobí.

Slova nám svět vytvoří.

Hospodin Bůh dal vyrůst ze země všemu stromoví žádoucímu na pohled, s plody
dobrymi k jídlu, uprostřed zahrady pak stromu života a stromu
poznání dobrého a zlého.
Genesis 2:9

Za branou skrytá je barevná zahrada.
Životem nabitá, krásná a šťavnatá.
Zákoutí ticha, kde slyšíš trávu růst.
Zářivé obrazce duhových květů.
Zblízka když pohlédneš, svět se ti otvírá.
Pohledem do dálky krajinu objímáš.
Teplo se ve vzduchu tetelí.
Ptačí zpěv krajinu naplní.
Jiskřivé potůčky hladící kameny.
Bohem vyřčeného ráje na zemi.

Uprostřed zahrady na kopci strom.
Výše než ostatní větvená koruna.
Pod kůrou tajemství života skrývá.
Zeleným listovým světlo proniká.
Žilami proudí sladčoučká míza.
Od půdy do kmene a kmenem k ovoci.
Ovoce občerství, nasytí, povzbudí,
obnoví, uzdraví, dodá krásu, vtiskne jas,
vzbudí moudrost, zhojí šrám.

Stojíme v úžasu, hledíme, dýcháme.
S vděčností z dlaní tvých plody si bereme.
Jak gejzír rozkoše tělem se prožene.
Záplava svěžesti všechny nás obejmě.

Boha, jenž stvořil vše,
bytím svým chválíme.
Člověk pln vděčnosti
za strom Boží milosti,
strom doteku věčnosti.

Strom druhý v blízkosti krčí se.
Větve jak hadi okolo krouťí se.
Ovoce v dosahu doteku leskne se.
Příjemně působí a krásou láká.
Slibuje víc, než můžeš si vzít.
Co nabízí, však nemůžeš snést.

Rozdává, co mu nepatří.
Třeba, možná, ještě víc,
kdyby, pak by, nemáš nic.
Přivoň si, zkus a ochutnej,
pak teprv uvidíš, jak bude hej.
Co když lepší, smyslné,
a hlavně o tobě a tvé.

Člověk si s ohněm zahrává.
Jen svým hlasům sluchu dopřává.

Ruku k hadí větvi sklání,
pochybnosti nezabrání.

Ovoce si dlaní bere.
Hřeje, svádí, snad i zebe.
Sliny v ústech sbíhají se.
Srdce touhou rozbuší se.

Když oko zahlédne,
už není návratu.

Ruka, když dotkne se,
zabrzdit nejde.

Ústa, když políbí,
osud je zpečetěn.

Zuby se zanoří.
Počátek zklamání.

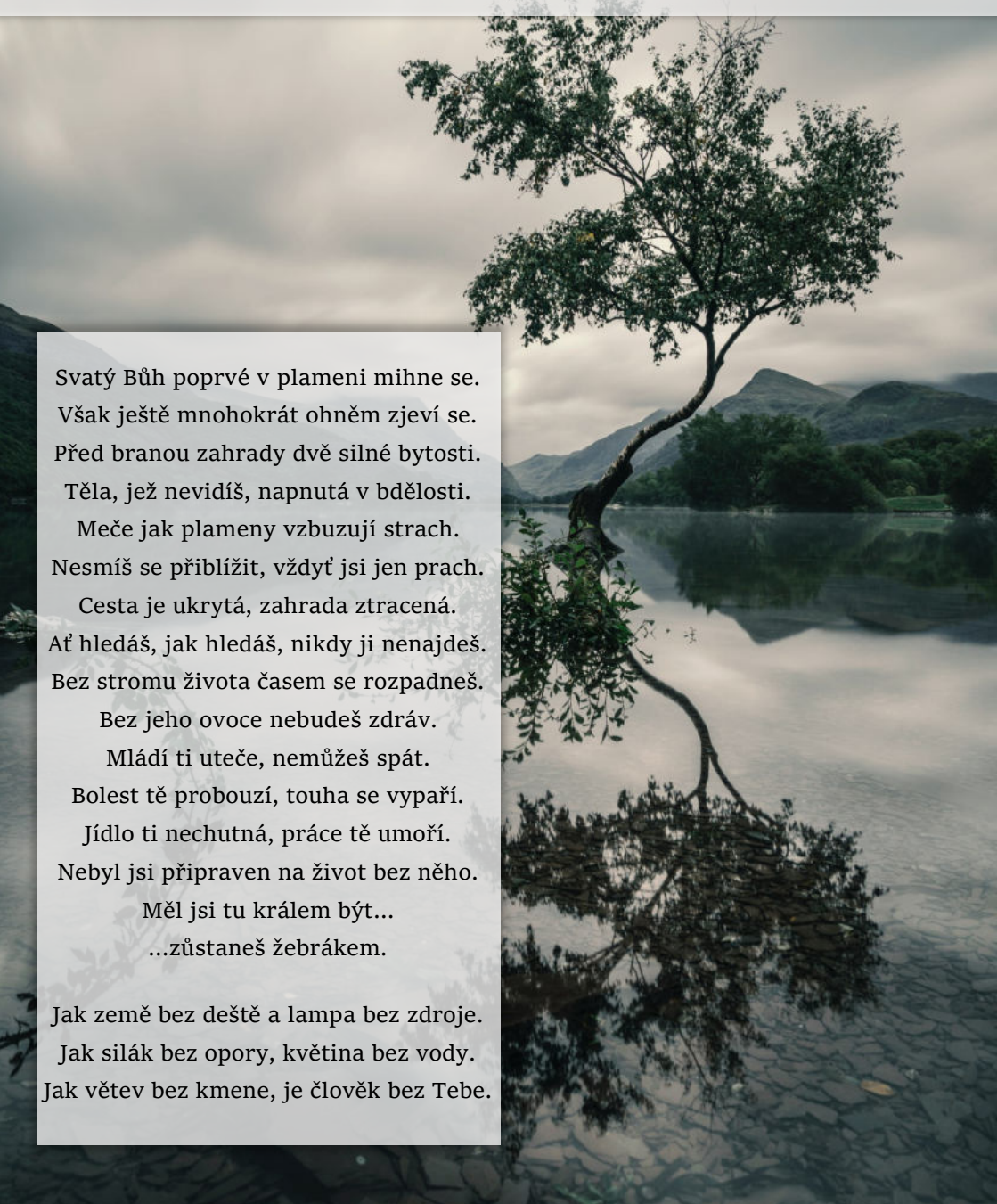
Král stromů divadlu mlčky jen přihlíží.
Konečky větví v bezvětří zamrazí.
Z okraje listu kapka se odlepí.
Jak slza smutná je, když k zemi doletí.

Vánek se přiblíží.
Listy se rozšumí.
Strom se chvěje.
Šelest sílí.
Pán se blíží.
Hledá tě.

I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky.“ Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu... Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby strážili cestu ke stromu života.

Genesis 3:22, 24

Svatý Bůh poprvé v plameni mihne se.
Však ještě mnohokrát ohněm zjeví se.
Před branou zahrady dvě silné bytosti.
Těla, jež nevidíš, napnutá v bdělosti.
Meče jak plameny vzbuzují strach.
Nesmíš se přiblížit, vždyť jsi jen prach.
Cesta je ukrytá, zahrada ztracená.
Ať hledáš, jak hledáš, nikdy ji nenajdeš.
Bez stromu života časem se rozpadneš.
Bez jeho ovoce nebudeš zdrav.
Mládí ti uteče, nemůžeš spát.
Bolest tě probouzí, touha se vypaří.
Jídlo ti nechutná, práce tě umoří.
Nebyl jsi připraven na život bez něho.
Měl jsi tu králem být...
...zůstaneš žebrákem.

Jak země bez deště a lampa bez zdroje.
Jak silák bez opory, květina bez vody.
Jak větev bez kmene, je člověk bez Tebe.

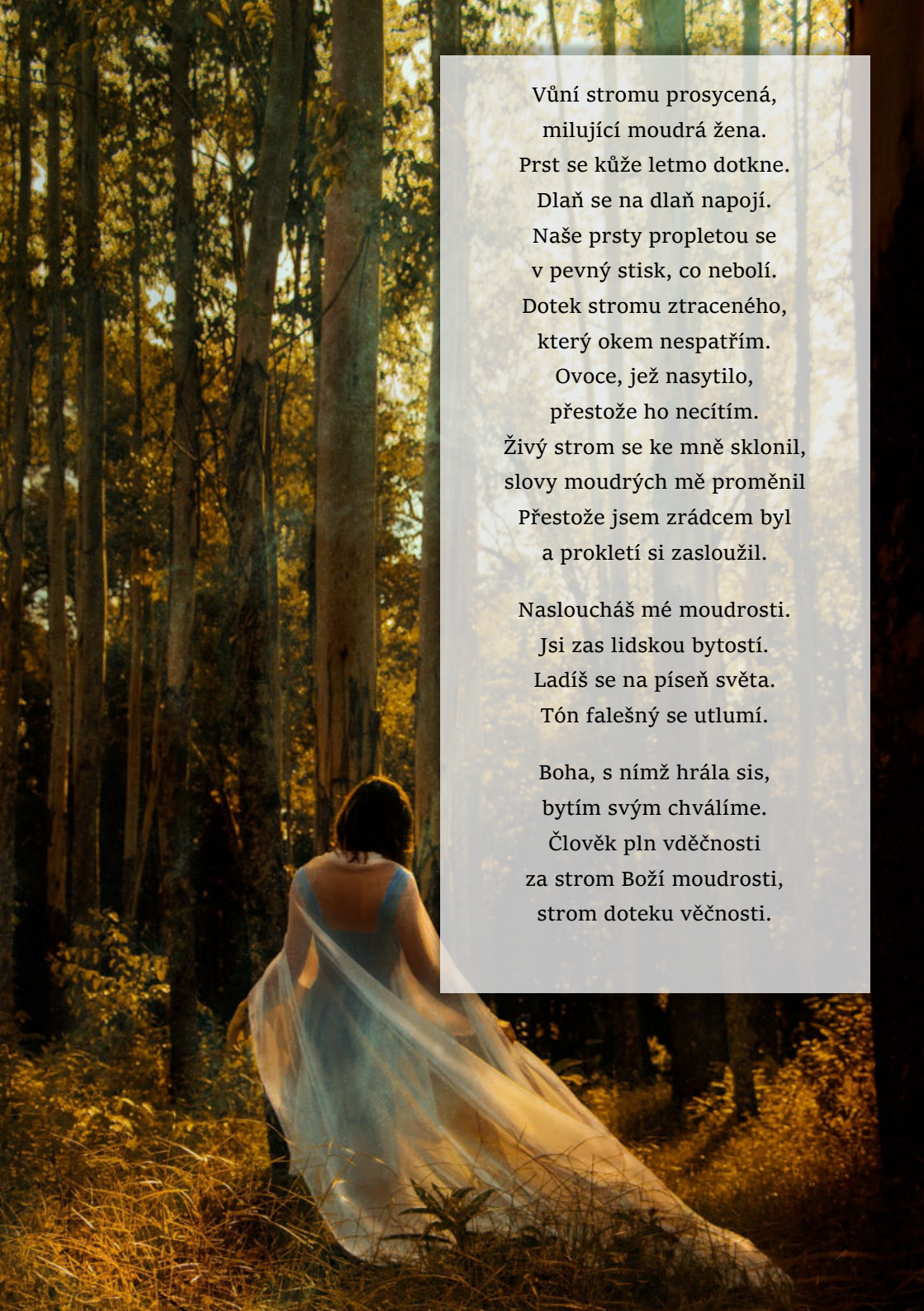
I řekl Hospodin Cesty moudrosti vedou k blaženosti, všechny její stezky ku pokoji. Stromem života je těm, kdo se jí chopí, blaze těm, kdo se jí drží.

Příslloví 3:17

Jen Boží milostí příběh je proměněn.
Živý strom od tebe touží být nalezen.
Tu a tam zjeví se tajemná postava.
S pestrým rouchem krásná žena.
Její jméno moudrost sama.
Z paláce na kopci dívky své posílá.
K bohaté hostině poutníky zve.

Kam kráčíš, člověče? Jak se máš?
Víš, že tu na cestě postupně umíráš?
Bavíš se, nudíš se, od rána dřeš.
Bojíš se, hněváš se, pikle kuješ.
Lze žít moudře. Lze žít líp.
Zahradu se stromem na kopci objevit.
Já jsem moudrost. Já jsem život.

Neboj se a dej mi ruku.
Neváhej a kráčeš se mnou.
Nesvedu tě na scestí.
Moje kroky zavedou tě
k pokoji a ke štěstí.
Pojď, začneme na hostině.
Tvoje srdce posilníme.
Potom spolu ruku v ruce
na cestu se vydáme.

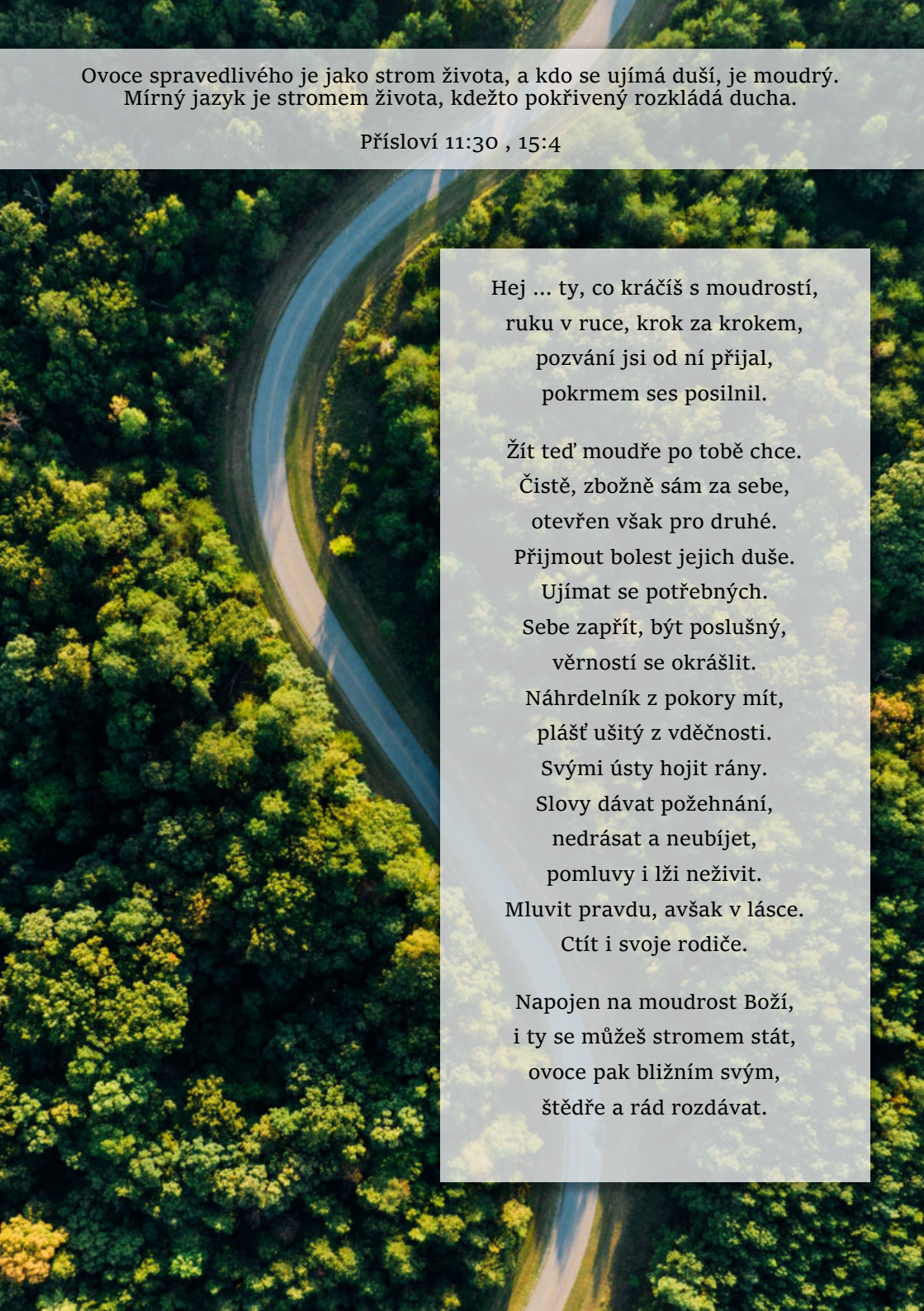
Vůní stromu prosycená,
milující moudrá žena.
Prst se kůže letmo dotkne.

Dlaň se na dlaň napojí.
Naše prsty propletou se
v pevný stisk, co nebolí.
Dotek stromu ztraceného,
který okem nespatřím.

Ovoce, jež nasýtilo,
přestože ho necítím.
Živý strom se ke mně sklonil,
slovy moudrých mě proměnil
Přestože jsem zrádcem byl
a prokletí si zasloužil.

Nasloucháš mé moudrosti.
Jsi zas lidskou bytostí.
Ladíš se na píseň světa.
Tón falešný se utlumí.

Boha, s nímž hrála sis,
bytím svým chválíme.
Člověk pln vděčnosti
za strom Boží moudrosti,
strom doteku věčnosti.

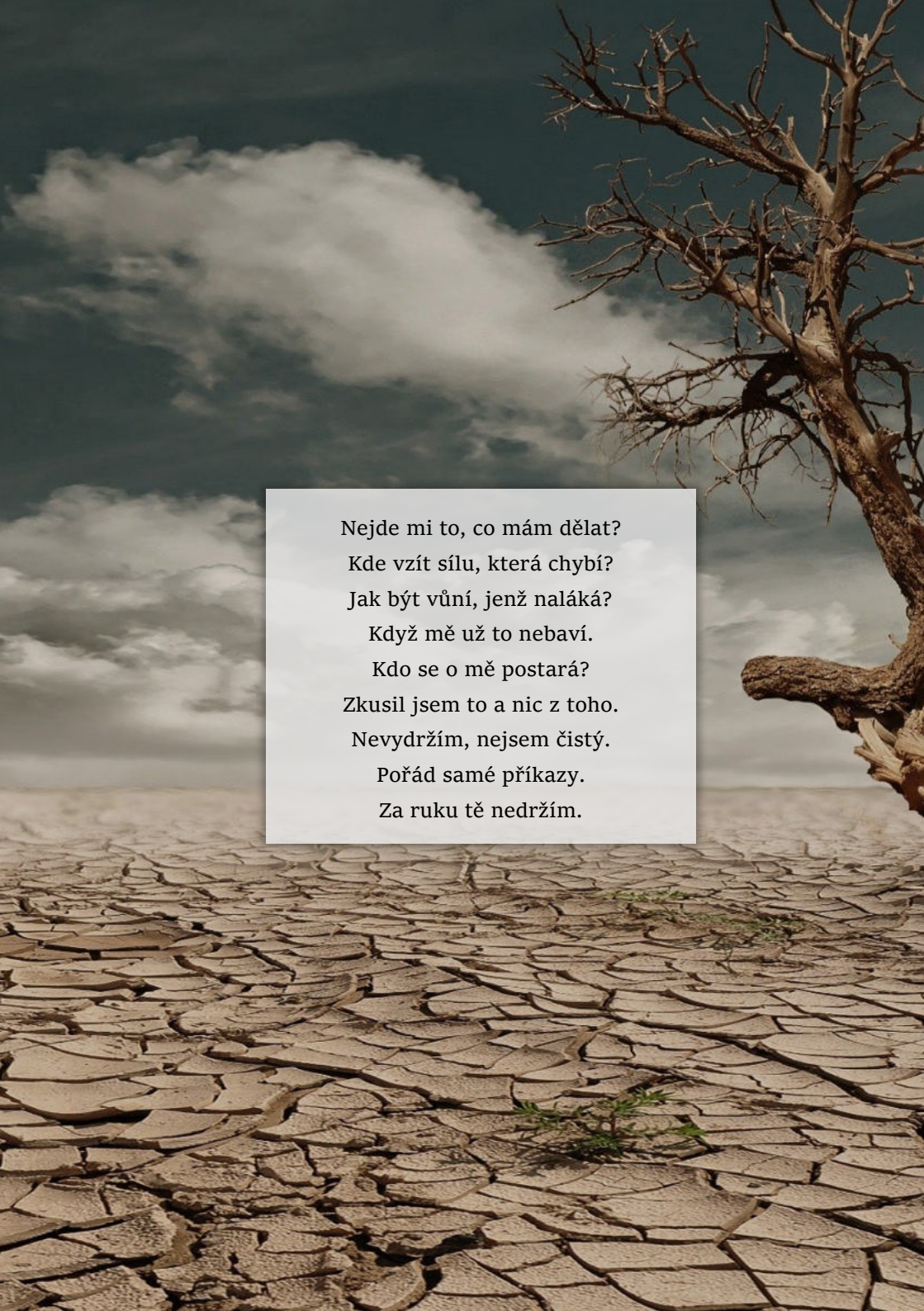
Ovoce spravedlivého je jako strom života, a kdo se ujímá duši, je moudrý.
Mírný jazyk je stromem života, kdežto pokřivený rozkládá ducha.

Příslaví 11:30 , 15:4

Hej ... ty, co kráčíš s moudrostí,
ruku v ruce, krok za krokem,
pozvání jsi od ní přijal,
pokrmem ses posilnil.

Žít teď moudře po tobě chce.
Čistě, zbožně sám za sebe,
otevřen však pro druhé.
Přijmout bolest jejich duše.
Ujímat se potřebných.
Sebe zapřít, být poslušný,
věrností se okrášlit.
Náhrdelník z pokory mít,
plášť ušitý z vděčnosti.
Svémi ústy hojit rány.
Slovy dávat požehnání,
nedrásat a neubíjet,
pomluvy i lži neživit.
Mluvit pravdu, avšak v lásce.
Ctít i svoje rodiče.

Napojen na moudrost Boží,
i ty se můžeš stromem stát,
ovoce pak bližním svým,
štědře a rád rozdávat.

Nejde mi to, co mám dělat?
Kde vzít sílu, která chybí?
Jak být vůní, jenž naláká?
Když mě už to nebaví.
Kdo se o mě postará?
Zkusil jsem to a nic z toho.
Nevydržím, nejsem čistý.
Pořád samé příkazy.
Za ruku tě nedržím.

Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe,
neboť je psáno: „Proklet je každý, kdo visí na dřevě.“

Galatským 3:13

Dřevo kříže, strom je mrtvý.
Vražen v skálu, kořen chybí.
Provazy zařízlé pevně jej drží.
Kůra je servána, holý tam trčí.
Mízu už vysušil sluneční žár.
Kmen tu ční na kopci bez větví, sám.
Praskliny sucha, šklebí se trám.
Na špici přibitá výsměšná cedule.
Pod ní však života srdce už nebije.
Rezavé hřeby drží tam člověka.
Trpí a zmítá se o dřevo odírá.
Strom ale rudou krev žíznivě polyká.
Kolik jí jen v sobě syn Boží má?

Opuštěn, zostuzen, zabit je.
Kdo visí na dřevě proklet je.
Konec nastal. Bůh je mrtev.
Jen strom tu pořád bude hnít.

Dav se chechtá.
Lotr se směje.
Matka se hroutí.
Kněz si zpívá.
Přítel krčí.
Jidáš visí.
Voják hraje.
Žena brečí.
Pilát pije.
Na zdraví.

The background of the entire image is a deep night sky filled with stars. The Milky Way galaxy is visible as a dense, glowing band of light stretching diagonally from the upper left towards the lower right. In the bottom left corner, the dark, gnarled, and leafless branches of a tree trunk reach upwards, their silhouettes contrasting against the starry sky.

Boha, jenž sebe dal,
bytím svým chválíme.
Člověk pln vděčnosti
za kříž Boží milosti,
strom doteku věčnosti.

Bůh našich otců probudil z mrtvých Ježíše, kterého jste vy pověsili na dřevo a zabili;
toho Bůh jako vůdce a zachránce vyvýšil na svou pravici,
aby dal Izraeli pokání a odpuštění hříchů.

Skutky 5:30-31

Třetí den nad ránem mrtvý kmen ožije.
Krev Boha zázrakem v žilách je naděje.

Pod zemí ze dřeva kořeny vyraší,
v puklinách skály cestu si hledají.
Vrstvami dějin vrací se k počátku.
A všude vypráví o velkém zázraku.
Pohřbené semínko vyrostlo v strom.
Boží syn zabit byl, hada však rozdrtil.
Všemocný Bůh trpěl tu pro tebe.

Láskou tak změnil vše,
co bylo, je i bude.

Trám pokryje zlatá kůra.
Každým rokem kmen se sílí.

Výš a výš se větve ženou.
Rozvíjí se náruč Boží.
Strom k nebesům směřuje.

Zemi s nebem spojuje.
Celý vesmír zaplní
život, který nekončí.

Boha, jenž vzkříšen byl,
bytím svým chválíme.
Člověk pln vděčnosti
za strom Boží milosti,
strom doteku věčnosti.

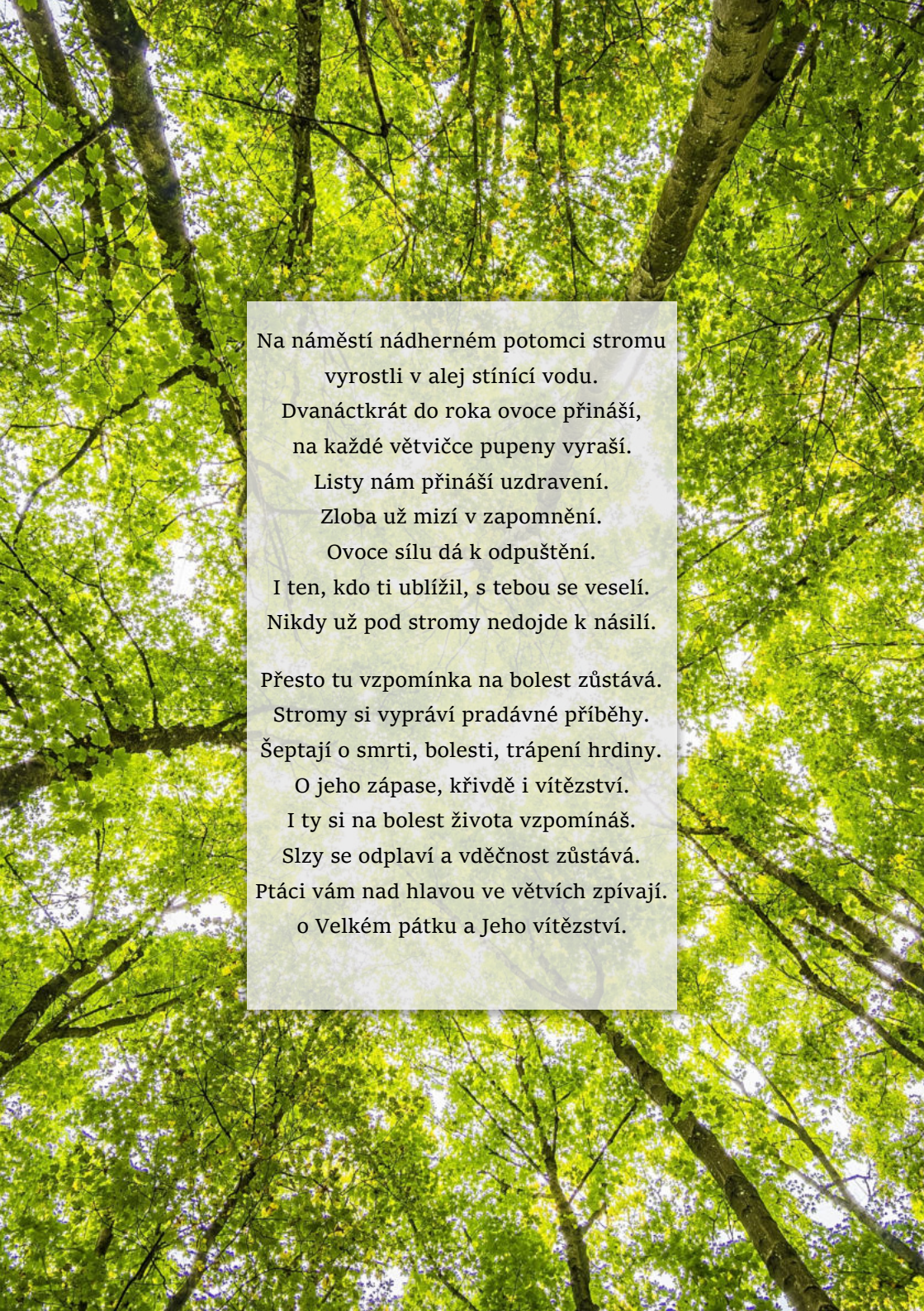
Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky, bylo stromoví života nesoucí ovoce
dvanáctkrát do roka; každý měsíc dozrává na něm ovoce a jeho listí má
léčivou moc pro všechny národy.

Zjevení 22:2

Opět Bůh písni svou zahradu vysází.
Příběh se ke svému počátku navrácí.
Stejně jak v úvodu máme tu zahradu,
životem nabitou, krásnou a šťavnatou.
Přesto je finále lepší než predehra.
Příběh se odvinul a nyní doznívá.
Zástupy lidí k písni se přidaly.
Bůh sám nám slávu svou
v dějinách odhalil.

Příroda s městem v příjemné jednotě.
Stromy i domy tu vzájemně chválí se.
Budovy ze zlata květiny obklopí.
Rostliny vinou se po branách z perleti.
Nový svět bez slunce klidně se obejde,
vždyť jasu dostatek vydá Bůh sám.
Od trůnu Králova řeka se rozlévá
a s každým zákrutem
vody v ní přibývá.

Na náměstí nádherném potomci stromu
vyrůstli v alej stínící vodu.

Dvanáctkrát do roka ovoce přináší,
na každé větvičce pupeny vyraší.

Listy nám přináší uzdravení.

Zloba už mizí v zapomnění.

Ovoce sílu dá k odpuštění.

I ten, kdo ti ublížil, s tebou se veselí.

Nikdy už pod stromy nedojde k násilí.

Přesto tu vzpomínka na bolest zůstává.

Stromy si vypráví pradávné příběhy.

Šeptají o smrti, bolesti, trápení hrdiny.

O jeho zápase, křivdě i vítězství.

I ty si na bolest života vzpomínáš.

Slzy se odplaví a vděčnost zůstává.

Ptáci vám nad hlavou ve větvích zpívají.

o Velkém pátku a Jeho vítězství.

Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají
přístup ke stromu života i do bran města.

Zjevení 22:14